

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobce: nezletilý **A. M.**, nar. X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený zákonným zástupcem **O. M.**
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o povolení k trvalému pobytu
vedeném pod sp. zn. OAM-18924-3/TP-2019

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobce ze dne 17. 12. 2019 o povolení k trvalému pobytu vedeném pod sp. zn. OAM-18924-3/TP-2019.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavola Kehla, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k soudu dne 16. 2. 2021, domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o své žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 255/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) vedeném pod sp. zn. OAM-18924-3/TP-2019. Žalobce svou žádost podal jakožto nezletilý syn svého zákonného zástupce (otce), který je držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou (k procesní legitimaci žalobce dále viz body 6-9 rozsudku). Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci vyslovili souhlas.
3. Žalobce uvedl, že žádost o povolení k trvalému pobytu podal dne 17. 12. 2019. Ode dne, kdy žádost podal, uplynula 60denní lhůta, v níž měl žalovaný dle § 169t odst. 6 zákona o pobytu cizinců o žádosti rozhodnout. Přitom dle názoru žalobce není řízení o jeho žádosti příliš složité. Je totiž nesporné, že žalobce je synem občana Ukrajiny, který je držitelem povolení k trvalému pobytu. Zákonné náležitosti byly žalovanému řádně a včas doloženy. Žalobce tudíž neví, jaké důvody mohou odůvodňovat natolik flagrantní nedodržení zákonné lhůty. K podání žaloby přistoupil žalobce jako k nejzazší možnosti nápravy poté, co se minulo účinkem i uplatněné opatření proti nečinnosti. Žalobce proto navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o jeho žádosti ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že ve věci není nečinný a že v řízení provádí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. K podpoře svých tvrzení předložil chronologický výčet úkonů, které v řízení provedl.
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na důvodech žaloby. Sám žalovaný ve vyjádření potvrdil, že ve věci doposud nerozhodl. Žalovaný nepopírá ani to, že mu nadřízený správní orgán již dne 2. 12. 2020 uložil povinnost ve věci rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti. Žalobce podotýká, že nečinností není stav, kdy správní orgán nečiní žádné úkony, nýbrž stav, kdy nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí. V tomto případě byla příslušná 60denní zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí překročena násobně. Z vyjádření žalovaného přitom nevyplývá, že by úkony, které v rámci řízení činil, byly časově náročné nebo komplikované. Ve věci nebyli slyšeni svědci a nebylo ani nařízeno ústní jednání – to by dle názoru žalobce jinak „jistým způsobem“ představovalo okolnosti, které by s ohledem na současná protiepidemická opatření v souvislosti s pandemií nemoci covid-19 průtahy v řízení legitimizovaly.

6. V rámci zkoumání podmínek řízení soud ověřil, zda před podáním žaloby došlo ze strany žalobce k bezvýslednému vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), neboť v opačném případě by musel žalobu jako nepřipustnou odmítnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, č. 3409/2016 Sb. NSS.).
7. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce podal dne 17. 12. 2019 přímo žalovanému, tedy na území České republiky, žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití cizinců dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
8. Zákon o pobytu cizinců neupravuje zvláštní druh opatření proti nečinnosti, proto jediným prostředkem, který žalobce mohl v řízení před správním orgánem využít, byla žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) u nadřízeného správního orgánu.
V případě žalovaného je tímto nadřízeným orgánem Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“).
9. Žalobce k žalobě přiložil žádost o vydání opatření proti nečinnosti, která byla dne 4. 11. 2020 doručena do datové schránky Komise. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 2. 12. 2020 vydala Komise pod č. j. MV-175766-3/SO-2020 opatření, jímž přikázala žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci. Jak dále plyne z obsahu spisu, opatření proti nečinnosti bylo žalovanému doručeno dne 4. 12. 2020. Protože konec lhůty pro vydání rozhodnutí připadl na neděli, byl posledním dnem lhůty následující pracovní den [§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Lhůta k vydání rozhodnutí uložená Komisí žalovanému tedy marně uplynula dne 4. 1. 2021. V době podání žaloby, tedy dne 16. 2. 2021, (a až doposud) rozhodnutí ve věci samé vydáno nebylo. Z toho je zřejmé, že k podání žaloby došlo až po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě, pročez je třeba žalobu považovat za přípustnou, a nadto marně uplynula i lhůta stanovená Komisí. Soud tedy přistoupil k posouzení věci samé.
10. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„[p]ovolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.“*
11. Podle § 169t odst. 6 písm. g) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *„[o] žádosti ministerstvo rozhodne v případě žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podána na území.“* V § 69 zákona o pobytu cizinců zákonodárce upravil pravidla pro podávání žádostí dle § 66 téhož zákona.
12. Podle § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
13. Judikatura správních soudů chápe nečinnost jako objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a

nelze se proti ní dovolávat ochrany. Přijme-li však nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti, je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, kdy by nečinnost byla zaviněna účastníkem. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, č. 2785/2013 Sb. NSS).

14. Žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu žalovanému jako věcně příslušnému orgánu k vyřízení této žádosti dne 17. 12. 2019. Žalovaný měl o žádosti rozhodnout do 60 dnů. Protože konec lhůty připadl na sobotu, byl posledním dnem lhůty následující pracovní den, tj. pondělí 17. 2. 2020. Od toho dne lze hovořit o objektivně existujícím stavu nečinnosti žalovaného.
15. Pro projednávanou věc je pak podstatné to, že Komise jakožto nadřízený správní orgán opatřením ze dne 2. 12. 2020 (doručeným žalovanému dne 4. 12. 2020) nečinnost žalovaného (implicitně) konstatovala. Soud proto vycházel z toho, že žalovaný byl v době vydání opatření nečinný bez zavinění žalobce (ostatně ze správního spisu nevyplývá ani to, že by žalobce žalovanému způsobil jakékoliv průtahy v řízení či se jinak choval tak, že by mu nečinnost žalovaného ode dne doručení opatření proti nečinnosti mohla být přičítána).
16. Žalovaný sice uvedl, že ve věci provádí další úkony směřující k rozhodnutí ve věci, avšak to nic nemění na tom, že mu byla opatřením nadřízeného orgánu uložena povinnost vydat v třicetidenní lhůtě rozhodnutí ve věci samé, přičemž povinnost vydat meritorní rozhodnutí [byť v odlišné lhůtě dle § 169t odst. 6 písm. g) bodu 2 zákona o pobytu cizinců] by platila i bez tohoto opatření [soud podotýká, že Komise v opatření proti nečinnosti chybně uvedla, že žalovaný měl rozhodnout v 60denní lhůtě dle § 169t odst. 6 písm. g) bodu 3 zákona o pobytu cizinců].
17. Jak soud ověřil z portálu žalovaného (<https://frs.gov.cz/cs/ioff/application-status>), ke dni vyhlášení tohoto rozsudku o žádosti žalobce stále rozhodnuto nebylo. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný je stále nečinný.
18. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti je důvodná, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu vydal rozhodnutí ve věci samé.
19. Vzhledem k aktuální epidemické situaci soud při stanovení lhůty ke splnění této povinnosti považoval za nezbytné zhodnotit, zda možnost žalovaného vydat rozhodnutí není ovlivněna některým z krizových opatření přijatých v souvislosti s pandemií onemocnění covid-19. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný ve věci nařídil či zvažoval nařízení výsledku žalobce, respektive jeho zákonného zástupce či jiných osob. Ostatně ani žalovaný ve svém vyjádření k žalobě neavizoval, že by k vyřízení žádosti žalobce považoval za nezbytné výsledky provádět. Z ničeho tedy nevyplývá, že by žalovaný k vyřízení žádosti žalobce zamýšlel činit úkony vyžadující osobní kontakt či jiné úkony, jež by přijatá krizová opatření znemožňovala. Soud proto dospěl k závěru, že žalovanému nic nebrání rozhodnutí vydat, a proto mu k tomu určil lhůtu v délce 30 dnů, tedy poloviční oproti zákonné lhůtě podle § 169t odst. 6 písm. g) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, což se s ohledem na dosavadní průběh řízení jeví jako přiměřené.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný,

přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 12 200 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 12 200 Kč. Náklady zastoupení tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a tři paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dle zjištění soudu není zástupce žalobce od 1. 12. 2020 registrován jako plátcе daně z přidané hodnoty. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Nesplní-li žalovaný povinnosti ve lhůtě uložené tímto rozsudkem dobrovolně, může se žalobce domáhat nařízení exekuce či soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 25. března 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu